

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ مُحَمَّدٌ وَّ نُصَلِّیْ عَلٰی رَسُوْلِهِ الْکَرِیْمِ وَعَلٰی عَبْدِهِ الْمَسْیُوْحِ الْمَوْعُوْدِ

ਖੁਲਾਸਾ ਖੁਤਬਾ ਜੁਮਆ 26.02.2016

ਵੱਲੋਂ : ਨਜ਼ਾਰਤ ਨਸ਼ਰੋ ਇਸ਼ਾਅਤ ਕਾਦੀਆਂ

ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਤਕਵਾ (ਸੰਜਮਤਾ) ਅਤੇ ਇਲਾਹੀ ਖੋਫ਼ ਹੋਵੇ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇਲਾਹੀ ਖੋਫ਼ ਪੈਦਾ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੀ ਸਾਡੀ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੱਦ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਵੀ ਸਾਡਾ ਮਾਰਗ ਪਧਰਾ ਕਰਦੇ ਜਾਣਗੇ ।

ਸਯੱਦਨਾ ਹਜ਼ਰਤ ਅਮੀਰੁਲ ਮੋਮਿਨੀਨ ਖਲੀਫ਼ਾਤੁਲ ਮਸੀਹ ਖ਼ਾਮਿਸ ਅਯੱਦਾਹੁਲੱਹ ਤਆਲਾ ਬਿ ਨਸਰਿਹਿਲ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਦੇ ਜੁਮਏ ਦੇ ਖੁਤਬੇ ਦਾ ਸਾਰ ਜੋ ਆਪ ਜੀ ਨੇ 26 ਫ਼ਰਵਰੀ 2016 ਈ. ਨੂੰ ਮਸਜਿਦ ਬੈਅਤੁਲ ਫ਼ਤੂਹ ਲੰਦਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ।

ਤਸ਼ਹੁੱਦ, ਤਅਵੁੱਜ਼, ਤਸਮੀਆ ਅਤੇ ਸੂਰਤ ਫ਼ਾਤਿਹਾ ਦੀ ਤਲਾਵਤ ਦੇ ਬਾਦ ਹਜ਼ੂਰ ਅਨਵਰ ਅਯੱਦਾਹੁਲੱਹ ਤਆਲਾ ਬਿਨਸਰਿਹਿਲ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲ਼ਾਂ ਅਧਿਕਤਰ ਲੋਕ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਤੇ ਅਕਾਰਣ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਕਈ ਲੋਕ ਮਖੋਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਗੱਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਫਿਰ ਝਗੜੇ ਤੇ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਖੜੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ । ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਲ਼ਾਂ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਲਾਭਹੀਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ । ਗੱਲ ਕੇਵਲ ਗੱਲਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਅੰਗ ਭਰੀਆਂ ਗਲ਼ਾਂ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ । ਜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਲਾਭਹੀਨ ਗਲ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਗਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਰਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ । ਕੇਵਲ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਗਲ਼ਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਵਿਅਰਥ ਤੇ ਅਰਥਹੀਨ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜਾਂ ਬਿਨਾ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਬੋਲਣਾ ਹੈ । ਵਿਅਰਥ ਤੇ ਬੇਵਕੂਫ਼ਾਂ ਵੱਲੀਆਂ ਗਲ਼ਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਹੈ । ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਨੇ ਮੋਮਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਲ਼ਾਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੈ ਜੋ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਹਨ ।

ਮੋਮਿਨ ਦੀ ਇਹ ਮਲਾਮਤ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜੱਦ ਉਹ ਕੋਈ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਗੱਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਸਲਿਹ ਮੋਉਦ ਰਜ਼ੀ ਆਲੱਹ ਅਨਹੁ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਮ ਕਰਕੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਗਲ਼ਾਂ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ । ਹਜ਼ੂਰ ਅਨਵਰ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਉਣਾ : ਭਾਵੇਂ ਅੱਜ ਕੱਲ ਪੁਰੁਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵੀ ਇਹੋ ਹਾਲ ਹੈ । ਉਧਾਰਣ ਲਈ ਅਕਾਰਣ ਹੀ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਪੜਾ ਕਿੰਨੇ ਦਾ ਲਿਆ ਹੈ ? ਇਹ ਨਿੱਕੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਹੀ ਹਨ । ਇਹ ਗਹਿਣਾ ਕਿੱਥੋਂ ਬਣਵਾਇਆ ਹੈ ? ਇਹ

ਗਲਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕੇਵਲ ਦੁਨੀਆਦਾਰੀ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਨਾਲ ਬੈਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਉੱਪਰ ਇਸ ਦੇ ਕੁਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਜੱਦ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਨ ਪਤਾ ਕਰ ਲਏ ਉਸ ਨੂੰ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ।

ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਸੁਣਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਕ ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਅੰਗੂਠੀ (ਮੁੰਦਰੀ) ਬਣਵਾਈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨ ਦਿੱਤਾ । ਤੰਗ ਆਕੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾ ਦਿੱਤੀ । ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕੁਝ ਬਚਾ ਵੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਅੰਗੂਠੀ ਦੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ । ਇਕ ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਭੈਣੇ ਤੂੰ ਇਹ ਅੰਗੂਠੀ ਕਦੋਂ ਬਣਵਾਈ ਸੀ ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਮੈਥੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁੱਛ ਲੈਂਦੀ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਘਰ ਕਿਉਂ ਬਲ੍ਹਦਾ ? ਇਹ ਆਦਤ ਪੁਰੁਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵੀ ਹੈ ਅਕਾਰਣ ਹੀ ਸਵਾਲ ਜਵਾਬ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ । ਅਸੱਲਾਮੁ ਅਲੈਕੁਮ ਦੇ ਬਾਦ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ ਹੋ ਤੇ ਕਿੱਥੇ ਜਾਓਗੇ । ਅਮਦਨੀ ਕੀ ਹੈ । ਭਲਾ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ । ਪਛਮੀ ਜਾਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਕੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਬ (ਕੰਮ) ਕਰਦੇ ਹੋ, ਕਿੰਨੀ ਵਿਦਿਆ ਹੈ, ਤਨਖਵਾਹ ਕਿੰਨੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਹ ਟੋਹਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ।

ਸੋ, ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਕੇਵਲ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਜੋ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਹਾਨੀ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ ਸਗੋਂ ਹਰ ਅਰਥਹੀਨ ਗੱਲ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਹੈ । ਸੋ, ਮੋਮਿਨ ਲਈ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਗੱਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਤੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਹੋਵੇ । ਸੋ, ਇਕ ਮੋਮਿਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਵਈਏ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਲੂਕ ਰਾਹੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਣ ਨਾਲ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਨਮਾਨ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਕੇਵਲ ਸੀਮਤ ਕਦਰਾਂ ਨ ਹੋਣ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੇਵਲ ਨੇੜਤਾ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਸਗੋਂ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਓਥੇ ਉਸਦੀ ਕਦਰ ਕਾਇਮ ਹੋਵੇ ।

ਹਜ਼ੂਰ ਅਨਵਰ ਅਯੱਦਾਹੁਲੱਹ ਤਆਲਾ ਬਿਨਸਰਿਹਿਲ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਨੇ ਇਕ ਪੀਰ ਦੀ ਮਿੱਥ ਕਥਾ ਵਰਨਣ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀਰ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਤੇ ਮੂਰਖਤਾ ਕਾਰਣ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਜੋ ਸਚਾਈ ਤੋਂ ਕੋਹਾਂ ਦੂਰ ਸੀ । ਇਸ ਮਿੱਥ ਕਥਾ ਦੇ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਹਜ਼ੂਰ ਪੁਰ ਨੂਰ ਨੇ ਨਸੀਹਤ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਸਾਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ : ਹਰ ਇਕ ਮੁਬਲੱਗ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭੁਗੋਲਿਕ, ਇਤਿਹਾਸਕ, ਗਣਿਤ, ਵੈਦਿਕ, ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਦੇ ਅਦਬ ਅਤੇ ਸਭਾਵਾਂ ਦੇ ਅਦਬ ਆਦਿ ਦੀ ਐਨੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਵਸ਼ ਰਖਦਾ ਹੋਵੇ ਜਿੰਨ੍ਹੀ ਸ਼ਰੀਫ਼ਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ । ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਔਖਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬੇੜੀ ਜਿਹੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ । ਇਸ ਕਰਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਲਈ ਅਰੰਭਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹ ਲੈਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ । ਅੱਜ ਕੱਲ ਸਾਡੇ ਮੁਰੱਬੀਆਂ (ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ) ਕੋਲੋਂ ਵਰਤਮਾਨ ਅਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਮੁਰੱਬੀ ਅਖ਼ਬਾਰ ਆਦਿ ਬਕਾਇਦਗੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਿਆਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਏ ਹੁੰਦੇ ਇਸ ਲਈ ਕਈ ਵਾਰ ਜੋ ਦੁਨੀਆਦਾਰ ਲੋਕ ਹਨ ਉਹ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲੈਂਦੇ ਹਨ । ਇਸ

ਲਈ ਵਰਤਮਾਨ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਉਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।

ਹਜ਼ੂਰ ਅਨਵਰ ਨੇ ਇਕ ਮਿੱਥਕਥਾ ਵਰਨਣ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਸਨ । ਛੋਟਾ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਾਮਾਨ ਲੈਕੇ ਘਰੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ । ਐਸ਼ ਪ੍ਰਸਤੀ ਵਿੱਚ ਜੱਦ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਤੇ ਮਾੜੇ ਹਾਲ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਵੀ ਕੀਤਾ । ਇਸ ਮਿੱਥ ਕਥਾ ਨੂੰ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਹਜ਼ੂਰ ਅਨਵਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਸੀਹਤ ਫ਼ਰਮਾਈ ਕਿ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਗ਼ਲਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਰੱਬ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਸੂਰ ਮਨੁੱਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਰੱਬ ਉਸ ਦੀ ਤੋਬਾ ਕੁਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਸ 'ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਸੋ, ਇਕ ਮੋਮਿਨ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਬ ਦੇ ਰੱਬੀ ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਵਰਤਾਉ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੱਚੇ ਮਨੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਕਸੂਰਾਂ (ਗ਼ਲਤੀਆਂ) ਨੂੰ ਮਨੁੱਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗ਼ਲਤੀਆਂ ਅੱਖੋਂ ਓਹਲੇ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ।

ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਹਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਦੇ ਏਧਰ ਹੋ ਗਏ ਕਦੇ ਓਧਰ ਹੋ ਗਏ । ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਫ਼ਰਮਾਇਆਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰ ਇਕ ਰਾਜੇ ਨੇ ਬੈਂਗਣ ਖਾਏ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੁਆਦ ਆਇਆ । ਉਸ ਦਾ ਇਕ ਸਾਥੀ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਬੈਂਗਣ ਦੀ ਉਸਤਤੀ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੀ । ਜਿੰਨ੍ਹੀ ਉਸਤਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਸਾਰੀਆਂ ਗਿਣ ਗਿਣ ਕੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ । ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਚਾਹ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਈ ਦਿਨ ਬੈਂਗਣ ਹੀ ਖਾਣਾ ਅਰੰਭ ਰੱਖਿਆ । ਕਿਉਂਕਿ ਬੈਂਗਣ ਗਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਗਰਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬਬ ਰਾਜਾ ਰੋਗੀ ਹੋ ਗਿਆ । ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਬੈਂਗਣ ਬਹੁਤ ਭੈੜੀ ਚੀਜ਼ ਹਨ । ਇਸ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਵਰਨਣ ਕਰਨੀਆਂ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ । ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ, ਕੱਲ ਤੁਸੀਂ ਉਸਤਤੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਅੱਜ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ । ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਚ ਤਾਂ ਬੋਲਿਆ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਰਾਜੇ ਦਾ ਨੋਕਰ ਹਾਂ ਬੈਂਗਣ ਦਾ ਨਹੀਂ । ਅੱਜ ਕੱਲ ਅਸੀਂ ਮੁਸਲਿਮ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸਾਧਾਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹੋ ਕੁਝ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ । ਕਰੈਕਟਰ ਦੇ ਪੱਖੋਂ ਕਿਰਦਾਰ ਦੇ ਪੱਖੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਿਰਦਾਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਰਦਾਰ ਦੇ ਪੱਖੋਂ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਇਹੋ ਲੋਕ ਹਨ । ਸਰਾਈ ਉਪਰ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਦਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ । ਸਰਾਈ ਉਪਰ ਕਾਇਮ ਹੋਣ ਦਾ ਤਕਾਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਠੀਕ ਤੇ ਗ਼ਲਤ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਕੇ ਫਿਰ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਠੀਕ ਤੇ ਉਚਿਤ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ।

ਹਜ਼ੂਰ ਅਨਵਰ ਅਯੱਦਾਹੁਲੱਹ ਤਆਲਾ ਬਿ ਨਸਰਿਹਿਲ ਅਜੀਜ਼ ਨੇ ਜਮਾਤ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਸੀਹਤ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਫ਼ਰਮਾਇਆ : ਰੱਬ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੀ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹਲ ਕਢਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਬੰਧ ਤਕਵਾ (ਸੰਜਮਤਾ) ਨਾਲ ਵਧਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਹਮਦੀ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਦਾ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ

ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮੰਨੁਕੇ ਸਹੀ ਇਸਲਾਮੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ ਹੈ । ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਜੀਵਨ ਲੰਘਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਸਮੇਂ ਰੱਬ ਵੱਲ ਹੀ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਉਸੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ । ਸਾਡੀ ਸਫਲਤਾ ਵੀ ਸੰਸਾਰਕ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ । ਸੋ, ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਤਕਵਾ (ਸੰਜਮਤਾ) ਅਤੇ ਇਲਾਹੀ ਖੋਫ਼ ਹੋਵੇ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਤਕਵਾ ਤੇ ਖੋਫ਼ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਪੈਦਾ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਹੀ ਸਾਡੀ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੱਦ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਸਾਡਾ ਮਾਰਗ ਪੱਧਰਾ ਕਰਦੇ ਜਾਣਗੇ । ਇੰਸ਼ਾਅਲੱਹ ।

ਸੋ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਕਵਾ (ਸੰਜਮਤਾ) ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਬ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ । ਜੱਦ ਇਕ ਸੰਸਾਰੀ ਦਾ ਦੂਜੇ ਸੰਸਾਰੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰੱਬ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੱਖਾਂ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ । ਸੋ, ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਰੱਬ ਨਾਲ ਮਿਤੱਰਤਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਇਹੋ ਮਾਰਗ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਉਹ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵੱਲ ਚਲਦਾ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ।

ਇਕ ਸੱਚੇ ਮੋਮਿਨ ਦੀ ਉਧਾਰਣ ਕੀ ਹੈ । ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਸੱਚੇ ਮੋਮਿਨ ਦੀ ਉਧਾਰਣ ਸੱਚੇ ਮਿਤੱਰ ਨਾਲ ਦਿੰਦੇ ਸਨ । ਆਪ ਸੁਣਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੋਈ ਅਮੀਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਲੜਕੇ ਦੇ ਕੁਝ ਅਵਾਰਾ ਗੁੰਡੇ ਮਿਤੱਰ ਸਨ, ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਤੇਰੇ ਸੱਚੇ ਮਿਤੱਰ ਨਹੀਂ ਹਨ । ਕੇਵਲ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਸਚਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਪਰ ਲੜਕੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਤੱਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਉਂ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸਚਾ ਮਿਤੱਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਇਸ ਲਈ ਆਪ ਸਾਰਿਆ ਬਾਰੇ ਇਹੋ ਵਿਚਾਰ ਰਖਦੇ ਹਨ । ਮੇਰੇ ਮਿਤੱਰ ਅਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ । ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਵਾਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਨ । ਪਿਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਸੱਚੇ ਮਿਤੱਰ ਮਿਲਣਾ ਬਹੁਤ ਕਠਿਨ ਹੈ । ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂਨੂੰ ਇਕ ਹੀ ਸਚਾ ਮਿਤੱਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਲੜਕਾ ਆਪਣੇ ਹੱਠ ਉੱਪਰ ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ । ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਮਗਰੋਂ ਉਸ ਨੇ ਘਰੋਂ ਖਰਚੇ ਲਈ ਕੁਝ ਰਕਮ ਮੰਗੀ ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਤੱਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਝੱਲ ਸਕਦਾ ਆਪਣੇ ਮਿਤੱਰਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗ ਲਓ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਲਈ ਮੌਕਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਿਤੱਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰੇ । ਜੱਦ ਪਿਤਾ ਨੇ ਘਰੋਂ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਮਿਤੱਰਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਕੋਲ ਆਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੇਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ । ਅਖੀਰ ਤੰਗ ਆਕੇ ਆਪ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਗਿਆ । ਜਿਸ ਮਿਤੱਰ ਦੇ ਬੂਹੇ ਨੂੰ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਉਹ ਅੰਦਰੋਂ ਹੀ ਕਹਿਲਾ ਭੇਜਦਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਰੋਗੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ । ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਚਕੱਰ ਲਾਇਆ ਪਰ ਕੋਈ ਮਿਤੱਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ । ਅੰਤ ਸ਼ਾਮ ਪਈ ਘਰ ਪਰਤਿਆ । ਪਿਤਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਦੱਸੋ ਮਿਤੱਰਾਂ ਨੇ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ । ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਹੀ ਹਰਾਮਖੋਰ ਹਨ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੋਈ ਹੋਰ । ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ । ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਤਜਰਬਾ ਹੋ ਗਿਆ । ਹੁਣ ਆਓ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਿਤੱਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂ । ਇਹ ਪਿਤਾ ਪੁਤੱਰ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਬੂਹਾ ਖੜਕਾਇਆ, ਅੰਦਰੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਆਈ ਕਿ

ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਵਾਹਵਾ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਬੁਹਾ ਖੋਲਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ । ਲੜਕੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖ ਵੱਖ ਵਿਚਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਲੱਗੇ । ਉਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਪਿਤਾ ਜੀ ਮਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਦਾ ਮਿਤੱਰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਮਿਤੱਰਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੈ । ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਦੇਖ ਕੁਝ ਦੇਰ ਉਡੀਕ । ਅਖੀਰ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਲੰਘਣ ਬਾਦ ਬੁਹਾ ਖੁੱਲਿਆ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਗੱਲੂ ਵਿੱਚ ਤਲਵਾਰ ਲਟਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਇਕ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਥੈਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਬੁਹਾ ਖੋਲਦਿਆਂ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਖਿਮਾ ਕਰਨਾ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਿਆ । ਮੇਰੇ ਛੇਤੀ ਨ ਆਉਣ ਦਾ ਸਬਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੱਦ ਆਪ ਨੇ ਬੁਹੇ ਉੱਪਰ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਅੱਜ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਖੁੱਦ ਆਏ ਹਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੋਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਭੇਜ ਸਕਦੇ ਸਨ । ਮੈਂ ਬੁਹਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਚਾਹਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂਨੂੰ ਅਚਨਚੇਤ ਚੇਤਾ ਆਇਆ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਔਕੁੜ ਹੋਵੇ ਇਹ ਤਿੰਨ ਚੀਜ਼ਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਨ ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਇਕ ਥੈਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਇਕ ਸਾਲ ਦਾ ਮਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵਾ ਲਈ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ਸੰਭਵਤਾ ਆਪਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਸ਼ਟ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਜੋ ਦੇਰ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜੋ ਥੈਲੀ ਹੈ ਭੋਇ ਵਿੱਚ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਢਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰ ਇਸ ਲਈ ਨਾਲ ਲੈ ਲਈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਜਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਨ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਾਂ । ਉਸ ਅਖੀਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਿਤੱਰ ਮੈਂਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਿਸੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਕੋਈ ਔਕੁੜ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂਨੂੰ ਆਈ ਹੈ । ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ । ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚੀ ਮਿਤੱਰਤਾ ਹੈ । ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਸੱਚੀ ਮਿਤੱਰਤਾ ਰੱਬ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਅਤੇ ਮਾਲ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹੇ । ਜਿਵੇਂ ਮਿਤੱਰ ਕਦੇ ਮਨੁੱਦੇ ਹਨ ਕਦੇ ਮਨਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕਰਤਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚੇ ਮਨ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਰੱਬ ਦੇ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕਰਦਾ ਚਲਾ ਜਾਵੇ । ਰੱਬ ਸਾਡੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮਨੁੱਦਾ ਹੈ, ਰਾਤ ਦਿਨ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਖਸ਼ੀਆਂ ਨੇਮਤਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਲਾਭ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਾਂ । ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਚੀਜ਼ਾ ਸਾਡੇ ਆਰਾਮ ਤੇ ਚੈਨ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ । ਅਖੀਰ ਅਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਾਂ । ਰੱਬ ਸਾਡੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਇਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਕ ਅੱਧ ਵਾਰੀ ਆਪਣੀ ਇਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲੋਕ ਰੱਬ ਤੋਂ ਬਦਜ਼ਨ (ਸ਼ੰਕਿਤ) ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਅਸਲ ਸੰਬੰਧ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੁੱਖ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇ ਹਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਲਨ ਰਹੇ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨ ਆਏ ।

ਸੋ, ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਨਮਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਹਕ ਪੂਰਾ ਪਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜਾਇਜ਼ਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਧਰਮ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਉੱਪਰ ਪਹਿਲ ਦੇਣ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ । ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਏਥੇ ਆਏ ਤਾਂ ਅਹਮਦੀਅਤ ਕਰਕੇ ਹਨ ਪਰ ਏਥੇ ਆਕੇ ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਅਹਮਦੀਅਤ ਕਰਕੇ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਮਾਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।

ਹਜ਼ੂਰ ਅਨਵਰ ਅਯੱਦਾਹੁਲੱਹ ਤਆਲਾ ਬਿ ਨਸਰਿਹਿਲ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਬਹੁਮੁੱਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਭਰਪੂਰ ਖ਼ਤਬੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਨਸੀਹਤ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ : ਸੋ, ਅੱਜ ਜੋ ਅਸੀਂ ਰੱਬ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ

ਵਿੱਚ ਫ਼ਨਾ ਵਿਅਕਤੀ ਤੇ ਰੱਬ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਫੈਲਾਉਣ ਦਾ ਵਚਨ ਲੈਕੇ ਖੜੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅੱਜ ਜੋ ਅਸੀਂ ਰੱਬ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਨਬੀ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਮੁਸਥਫ਼ਾ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਾਮ ਦੇ ਸੱਚੇ ਗੁਲਾਮ ਦੀ ਬੈਅਤ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਰੱਬ ਦਾ ਵਚਨ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਾਮ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੋਈ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਾਮ ਆਪਣੇ ਪੁਨਰ ਉਥੱਨ ਦੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਹੁਣ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਰਾਹੀਂ ਇਸਲਾਮ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕੋਨੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇਗਾ । ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪ ਨਾਲ ਬੈਅਤ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਦੇ ਸਹਾਇਕ ਹੋਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਜੋ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹਨ ਖੱਟ ਹਨ ਜਾਂ ਵੱਧ ਆਪ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਪਰ ਲਬੈਕ (ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ) ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਅਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ । ਰੱਬ ਨਾਲ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਰਸੂਲ ਨਾਲ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਵੀ । ਆਪਣੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ । ਆਪਣੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੇ ਮਿਆਰ ਉੱਚੇ ਚੁੱਕਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ । ਇਸੇ ਪ੍ਰੇਕਾਰ ਹਰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਗਰੀਬ ਮਿੱਤਰ ਆਪਣੇ ਅਮੀਰ ਮਿੱਤਰ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਅਲੱਹ ਤਆਲਾ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਦੀ ਤੌਫ਼ੀਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ । ਅਮੀਨ ।

Khulasa Khutba 26.02.2016

Delivered By : Hadhrat Khalifatul Masih Vth (atba)

Summarized by : Majlis Ansarullah Bharat

Translated by : Shamshad Ahmad Eden, from Punjabi desk

From : Nazarat Nashr-o-Isha'at Qadian-143516, Distt. Gurdaspur, Punjab (INDIA)

Toll Free Shoba Noorul Islam-1800-3010-2131